

EEN BESCHOUWING OVER de Komende Wintermode

DOOR JEAN PATOU

Eigenlijk is de titel, welken ik ditmaal voor mijn artikel koos niet geheel juist. Want in een beschouwing zou ik alle onderdelen der vrouwelijke mode-sport en middagkleeding, avondtoiletten, mantels, hoeden enz. om niet te spreken van de tegenwoordig zoo belangrijke details als bont, schoenen, ceintuurs, tasschen en moffen, moeten behandelen. Uiteraard zou mij zulks veel te ver voeren en ik wil mij hoofdzakelijk beperken tot dat gedeelte der vrouwelijke kleeding waarin men steeds de meest karakteristieke eigenschappen van een nieuwe mode aantreft, namelijk de avondtoiletten.

Voor ons, kleermakers, is dit een onderwerp waar de meeste eer mede te behalen is en elke nieuwe collectie welke wij scheppen staat of valt met het succes der avondtoiletten. Bovendien komt onze persoonlijke smaak het meeste in de avondkleeding tot uiting. Immers, terwijl wij bij sport-, morgen- of middagkleeding nooit den practischen kant uit het oog mogen verliezen en er steeds aan moeten denken welk een beweeglijk leven de moderne vrouw leidt, vallen deze belemmeringen bij diner- en avondkleeding weg en kunnen wij onze ideeën den vrijen loop laten.

Wat nu wel het meest karakteristieke is voor de nieuwe wintermode? Ongetwijfeld de aanmerkelijk langere japonnen. Natuurlijk vinden we deze verlenging niet bij de sportkleeding, waar zij absoluut misplaatst zou zijn. Maar bij de middagjaponnen is zij duidelijk merkbaar, om bij de avond-ensembles hoogtij te vieren.

Voor deze algemeen aangenomen verlenging der ensembles bestond een gevaar, en wel dat deze verlenging eentonig zou kunnen lijken wanneer zij slechts op één bepaalde wijze tot uiting kwam. Dit nu moest in ieder geval vermeden worden. In de komende wintermode heeft men dit bereikt door twee methodes te volgen, die, eigenaardig genoeg, geheel aan elkaar tegengesteld zijn. Op het eerste gezicht is men geneigd daarin een gemis aan logica te zien of wel dit toe te schrijven aan een vrouwelijke gril. In werkelijkheid volgt men deze twee methodes ten eerste om meerdere variatie aan de mode te geven en ten tweede omdat men met behulp van beide het vooropgestelde doel bereikt, n.l. de verlenging van het vrouwelijke silhouet. Men lette er wel op dat ik hier steeds spreek over avond-„ensembles”. In beide gevallen nu is hier de japon even lang maar:

a) De mantel is lang en sleept over den grond op dezelfde wijze als een

japon. De zoom van bont welke meestal den mantel garneert onderstreept als het ware deze sleepbeweging en geeft aan den mantel een allure van „manteau de cour”.

Deze methode geeft het karakter aan van een komende mode die voor avondensembles zeer gaarne gevolgd zal worden omdat het een zeer gekleede mode is. Eigenlijk is het slechts het volgen van een oude traditie, welke door den oorlog en de jaren die er op volgden op den achtergrond gedrongen was.

b) De mantel is kort. Zooals ik reeds opmerkte heeft ook deze methode het doel — en bereikt zij misschien nog meer het gewenschte resultaat — om het vrouwelijke silhouet langer te maken. Bijgaande modellen uit mijne wintercollectie toonen dit duidelijk.

Hoe het zij, in ieder geval zien we dat de zoogenaamde „bastaard” stijlen niet toegelaten zijn. De mantel is óf lang óf kort, een tusschenweg — die als eenig gevolg slechts zou kunnen hebben dat het ensemble er door verzaamd werd — bestaat er niet.

Een enkel woord over de stoffen voor deze avond-ensembles is hier wel op zijn plaats. Het spreekt vanzelf dat men bij een stijl „grande allure” ook glinsterende en schitterende stoffen hebben wil. Van allen borduurarbeid hebben we zoolangzamerhand genoeg gekregen en we zoeken onze toevlucht in de rijkheid der stoffen zelf.

Het lamé vindt daarom natuurlijk veel toepassing evenals het fluweel. Maar er zijn weefsels die hierin een aangename, men zou zelfs kunnen zeggen vroolijke, afwisseling komen brengen als bedrukte moiré en faille.

Terloops sprak ik zooeven over het slepen eener avondjapon. Wanneer men voor een twintigtal jaren voorspeld had, dat er nog eens een tijd zou komen waarin de avondjapon niet in een sleep zou eindigen, zou niemand dit ooit geloofd hebben. Maar de oorlog die zooveel op zijn geweten heeft, bracht ook verandering daarin en sindsdien werd steeds op een zoo beslist toon beweerd dat de sleep voor altijd van het tooneel verdwenen was, dat men haar alleen op een gecamoufleerde wijze weer in de mode heeft durven aannemen.

Deze terugkeer van den sleep is zeer geleidelijk en kalm gegaan, zonder dat er eenige ophef van gemaakt is. In zekeren zin was het alleen voor de ingewijden merkbaar dat er een streven gaande was, om hem zijn oude plaats in de avondkleeding terug te geven. Dit nu zal dezen winter het geval zijn en voor het eerst sinds jaren zal men dan ronduit kunnen zeggen: „dat is een japon met een sleep” en men zal dezen laatsten niet meer behoeven te qualificeeren als een slip of een volant.

De groote vraag is nu of men den sleep met zijn brutalen chic weer algemeen in de salons zal zien terugkeeren, zooals dit voor den oorlog het geval was. De meeste groote kleermakers hebben hem in hunne collecties opgenomen. Van de salons der kleermakers naar de mondaine salons is het slechts een stap. Maar de vrouwen moeten dezen stap willen doen; of zij daartoe geneigd zijn zal de komende winter ons leeren.

Van links naar rechts: Avond-ensemble in geel met groen bedrukte faille. Bontgarneering zwarte vos. — Namiddag-ensemble in fluweel, zwart met groen en gele moezen. — Avondjapon met langen sleep in mouseline met zwarten kant.